

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
 Ήσυχος τού Σέρλοκ Χόλμς, γρήγορος σαν
 αστραπή, έφτασε σε μία στιγμή μπροστά στην
 άνοιγμένη πόρτα τού άμαξιού, ψιθύρισε:
 —Κυρία, σάς εξορκίζω να μ' ακολουθήσετε!

—'Ελάτε γρήγορα μαζί μου!... 'Αλλομονο άν
 θραδύνομε έστω και μία στιγμή!...

'Η κυρία Ρουθ Φίτζεραλντ κατάπληκτη τόν αν-
 παθητικώτατο άγνωστο σ' αυτήν νέο, πού τής μιλούσε έτσι, του
 υποκρίθηκε:

—Δέν σάς καταλαβαίνω, κύριε!... Τί θέλετε να πητε;... Ποιός
 είστε;

—Σάς παρακολουθεί ο σύζυγός σας, κυρία! τής απάντησε ο
 Χάρρυ. 'Ο κύριος Φίτζεραλντ τά ξέρει όλα!... "Αν δέν έρθετε
 μαζί μου, θά είνε τρομερό τού τέλος σας!... 'Ο σύζυγός σας
 είνε έξω φρενών!...

—Θέει μου!... Τά ξέρει, είπατε, όλα;... ψιθύρισε τρέμοντας ή
 ώμορφη κυρία.

—'Όλα, κυρία!... Ξέρει πώς θά συναντηθήτε άπόψε με τόν
 λοχαγό Θάμσον; Κ' ύπάρχει φόβος να έρθη εδώ, από στιγμή
 σε στιγμή! Μή διατάξτε λοιπόν να μου δείξετε έμπιστοσύνη!
 Σάς εξορκίζω σ' έ,τι έχετε ιερότερο, κυρία, ακολουθήστε με
 και σάς δίνω τόν λόγο μου πώς θα σάς σώσω άπ' τόν τρομερό
 κι' άγριω μίσος τού συζύγου σας!...

Τά λόγια αύτα τού Χάρρυ, δέν ήταν δυνατόν παρά να επιτύ-
 χουν τού αποτέλεσμα πού επεδίωκε. 'Ο τόνος μέ τόν όποιο είπα-
 θήκανε, ήταν ειλικρινής κι' επιβλητικός συγχρόνως. Αυτό επέ-
 ρρασε πολύ στην ευαισθητή ψυχή τής κυρίας Ρουθ. 'Αλλά δέν
 ήταν δυνατόν αυτή ή ατία, πού ή δυστοχιαιμένη γυναίκα έπιβε
 κάθε δισταγμό μέσα της. 'Η Ρουθ Φίτζεραλντ είχε νωπή άκόμα
 τήν έντύπωση τής θάρραρης σκηνής, πού γίνηκε
 πρόσ έλίγου μέσα στο σπουδαστήριο τού συζύγου
 τής. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να ακολουθήση τόν Χάρ-
 ρυ Ταρν.

—Κύριε, τού είπε με τρεμάμενη φωνή, πιστεύω
 να μην μετανιώσω πού θα σάς ακολουθήσω!...
 Δέν σας ξέρω ποιός είσθε. Κι' όμως τού παρουσια-
 στικό σας κι' ο τόνος τής φωνής σας μου επιθά-
 λουν να σάς έμπιστευθώ! Λοιπόν, είμαι έτοιμη να
 σάς ακολουθήσω!...

—Εύχαριστώ για τήν τιμή πού μου κάνετε, κυ-
 ρία! τής ψιθύρισε τότε ο νεαρός άστυνομικός, κα-
 τασυγκλημένος. Σάς θεσθαίω, ότι δέν θα μετα-
 νοήσετε, πού με θεωρήσατε άξιο τής έμπιστοσύ-
 νης σας!

Και προτεινόντάς της τού μπράτσο του, πρό-
 σθεσε:

—'Ελάτε!... Είνε τρομερά επικίνδυνο να χάνουμε τόν καιρο
 μας!...

'Η κυρία Ρουθ στηρίχτηκε στο μπράτσο τού άγνωστου της
 νέου και στράφηκε στη στροφή τού δρόμου. 'Ο μετεμφιεμένος
 δέ γυναίκα Σέρλοκ Χόλμς, άρρασε τότε τήν πόρτα όπου είχε
 κρυφτή και με μικρά γυναικεία θήματα προχώρησε προς τ' ά-
 μάξι τής Ρουθ. Μπαίνοντας μέσα σ' αυτό, είπε στον άμαξά, μ'
 άλλανμένη φωνή:

—Μην ξεκινήσης! Θα περιμένουμε λίγην ώρα και μετά θά
 φύγουμε!...

—'Όπως θέλετε, κυρία!... τού απάντησε ο άγαθός άμαξάς,

ώστε στο τέλος ο νέος ύποχρησος. Τήν πήρε μαζί του, τήν παρουσίασε
 στους γονείς του και τότε έλτε:

—'Δέξου και περιποίηση τήν άραβωνιαστικά μου, καλή μου μη-
 τέρα, όσπου νάρθουν οι γονείς της και να μη ρεσώ να τήν πάω γυ-
 ναίκα μου.

—'Αλέγοντάς τά λόγια αύτα ο νέος, φίλησε τήν Λύδια κι' έφυγε από
 τού σπίτι....

—'Ετα τελειώνει ή ιστορία, γιαγιά; ρώτησαν τά παιδιά.

—Μετά λίγες μέρες, έξακολούθησε ή γιαγιά με συγκίνηση, οι γονείς
 τής Λύδιας έφτασαν στην 'Αγγλία. Ζήτησαν πληροφορίες για τόν νεο-
 γιιατό και με δλη τους τήν καρδιά έδωσαν τήν ζωή τους στον έ-
 ρωτευμένο νέο. 'Ο γάμος έγινε με κάθε έπισημότητα και μεταξύ τών
 καλεσμένων ήταν φυσικά και ή δυο καλές γερωντοκόρες...

—Λοιπόν, δέν τήν έλαψε! είπαν τά παιδιά με άπογοήτειαν.

—'Όχι, παιδιά μου, ο νέος άπόψε φέρθηκε τίμια, όπως πρέπει να
 φέρεται κάθε νέος. Περιττό να προσέσω πώς έζησαν εντυχιαιμένοι...

—'Όστε ή Λύδια ήταν....

—'Εγώ, παιδιά μου, και ο έρωτευμένος νέος ήταν ο παππούς σας!
 Τά παιδιά κίτταξαν με άπορτη τόν γέρο, πού έξακολουθούσε να ζα-
 λώνη ησυχία τήν πύα του. Κατόπιν ένα-ένα τόν πλησίασαν και, φι-
 λώντας με σεβασμό τού χέρι του, ψιθύρισαν:

—Καληνύχτα, παππού, και καλή Προτογονιά! L...

νοϊζόντας ότι μιλούσε στην κυρία, τήν όποια είχε μεταφέρει
 πρην από λίγες στιγμές.

Κι' όταν άκουσε να κλείνη ή πόρτα τού άμαξιού, ψιθύρισε:
 —Παράξενη γυναίκα, να τήν άλήθεια! Δέν πέρασε ένα λε-
 πτό πούφυγε μαζί με τού φίλο της και πάλι ξανάρθε. 'Αλλά ξέ-
 γασα πώς στον έρωτα όλα υπερβέονται σαν τά μαλλιά τής
 τρελλής!... Θα περιμένουμε, λέει, λίγο!... Ποιός ξέρει όμως τήν
 δέν άσχημή κι' ολόκληρη ώρα νάρθη ο λεγόμενος... 'Ας ανά-
 ψω, λοιπόν, τήν πύα μου κι' άς άφήσω τόν κόσμο να κινή
 έ,τι θέλει ή καρδιά του.

Και θγαζόντας τήν καπνοσακκούλα του, άρχισε να γεμίζει
 τήν πύα του.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς ένταμεταξύ δέν κάθησε ούτε στιγμή ήσυ-
 χος. Είχε καταθέσει τού τζάκι τής πόρτας τού άμαξιού, πού ή-
 ταν πρós τού πεζοδρομίου και κίτταξε με προσοχή άπάνω-κάτω.

'Αξσφανα, θλιπτόνας νάρχεται πρós τού άμαξι ένας γενειοφόρος
 κορευλιάρης, ψιθύρισε:

—Αυτός είνε!...

Κι' άμέσως έβγινε από τ' άμαξι κι' άρχισε να βαδίζει σαν
 γυναικα.

Σέ λίγες στιγμές, ο άλήτης με τήν γενειάδα πλησίασε. Τότε
 ο Σέρλοκ Χόλμς νόρισε σκοπιμάς και τόν κίτταξε.

'Ο γενειοφόρος άλήτης, πού δέν ήταν άλλος άπ' τόν δόκτο-
 ρα Φίτζεραλντ μεταμφιεσιμένο, μόλις είδε τού πρόσωπο τού με-
 ταμφιεσιμένου άστυνομικού, έμεινε για μία στιγμή άκίνητος,
 με γουρλωμένα μάτια, τραυλιζόντας:

—'Η γυναίκα μου!... 'Η Ρουθ!... Ποέπει να πεθάνη!...

Κι' άμέσως ρίχτηκε σαν άγριμ άπάνω στον άστυνομικό και
 τόν άρραξε άπ' τόν λαϊκό ουρλιάζόντας:

—Θά σού ρουφήξω τού αίμα, άθλια!...

'Η δύναμη τού Φίτζεραλντ δέν ήταν τυχαία. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς
 τά χρειάστηκε. Μόλις άπόρσε να κρατηθή στα πόδια του.

—Θά σέ σκοτώσω, άτιμη!... μούγκρισε πάλι ο
 Φίτζεραλντ, καταφέροντας να κρατηθή στα πόδια του.

'Ενα άπαισιο τριζοβόλημα άκούστηκε τότε
 και τού μαγαίρι έξέφυγε άπ' τού χέρι τού κακού-
 ρου. 'Ο θώρακας τού Σέρλοκ Χόλμς είχε κάνει
 μία περίσσημα τήν δουλειά του.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς δέν άσπασε τήν ευκαρία αυτή
 να τού εεφύγη. Πήδησε πάνω στον κακούρο και
 με μία επιτυχημένη τρικλοποδιά, τόν έρριξε κα-
 ταγής.

—Σέ κρατώ γερά, έπιτέλους, τέρας, πού τρο-
 μοκράτησες τόσο καιρό τού Λονδίνου, τού σώ-
 ναζε γονατιζόντας άπάνω στο στήθος του. Κά-
 τω ή μάσκα, γιατρέ Φίτζεραλντ!... 'Ομιολόγησε
 πώς είσαι ο άπαίσιος δολοφόνος Τζάκ ο 'Αντε-
 ροβγάλης!...

'Ο Φίτζεραλντ άσπασε ένα ύπόκοφο μούγκρισμα κι' επαψε ν'
 αντίπεκτετα. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς τόν έβρασε τότε πισθάγκωνα
 και τόν ύποκρέμασε να μη μέσα στο άμαξι.

—'Αμαξά, φώναξε, μπαίνοντας κι' ο ίδιος μέσα, στην Διεύ-
 θυνση τής 'Αστυνομίας, γρήγορα!...

Τή στιγμή ακριβώς πού ο Σέρλοκ Χόλμς έσπασε τού γρα-
 φείο τού Διευθυντού τής 'Αστυνομίας τού Λονδίνου, ο κ. Ουάρν
 μιλούσε με τόν άρχηγό τής Μυστικής 'Αστυνομίας.

Ξαφνικά ή πρώτα τού γραφείου άνοιξε άπότομα, κι'
 οι δυο άστυνομικοί, θλιπτόνας άπό γυναίκα να στράφηκε
 πρós τά μέσα έναν γενειοφόρο άλήτη, έμειναν άναυδοι.

—Κύριε Ουάρν! φώναξε δυνατά ο Σέρλοκ Χόλμς, κλείνον-
 τας τήν πόρτα πίσω του, ο Τζάκ ο 'Αντεροβγάλης δέν θα τρο-
 μοκρατη πεία τού Λονδίνου!...

Κι' άποσπώντας τήν περούκα και τήν γενειάδα τού Φίτζε-
 ραλντ, πρόσθεσε: Σάς τόν παρουσιάζω!...

—'Ο δόκτορ Φίτζεραλντ!... φώναξαν κι' οι δυο άστυνομικοί.

—Ναι, αυτός είνε!... έσαπσε ο δαιμονικός άστυνομικός.

—Κύριε Χόλμς, φώναξε τότε ο Μούρφυ, έχασα τού στοιχημα...
 Κι' όμολογώ, πώς στον κόσμο όλο δέν ύπάρχουν δυο Σέρλοκ
 Χόλμς! 'Απόψε λοιπόν θά πιούμε στην ύγεια σου!...

'Ετσι εθριαμψευσε για μία άκόμα φορά ο Σέρλοκ Χόλμς και
 λυτρώθηκε τού Λονδίνου άπ' τόν άπαίσιό θρανό του.

'Ο γιατρός Φίτζεραλντ κλείστηκε σε φρενοκομείο, όπου ύπε-
 ρο από δυο μήνες πέθανε.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ :

"Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ,"
 Νέα καταπληκτική περιπέτεια τού Σέρλοκ Χόλμς